

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2012/4.
november

Mi haszna van?

Az újszövetségi
rend

Az Igen-ember

Szív-megújulás

Kiadványok

Mi haszna van?

David Clayton

Mózes III. könyvét tanulmányozva nemrég egy olyan szakaszt olvastam, amelyben Isten a leprás megbetegedéssel kapcsolatban adott utasításokat Mózesnek. Részletes előírások szabályozzák, hogyan kellett a papnak azonosítania a leprát, és mit kellett tennie azokkal, akik megfertőződtek. Amit erről olvastam, mélyen felkavart. A lepra egy rettenetes betegség, ami fokozatosan pusztítja el az ember testét.

„De mihelyt vadhús mutatkozik abban, tisztátalan legyen. Ha meglátja a pap a vadhúst, tisztátalannak ítélje azt; a vadhús tisztátalan legyen, poklosság az.” (3Móz 13:14-15)

Elképzeltem magamban, milyen hatással volt egy beteg emberre, amikor megállapították, hogy leprás. Arra volt kárhóztatva, hogy halála napjáig szemlélje, mint rohad le húsa a csontjáról, és apad el életereje napról napra. Emlékszem egy énekre, ami a leprás Naámánról szól, és nagyon képiesen jeleníti meg a betegség borzalmait:

*„Hatszor a Jordánba merült, hatszor rút sebfolyás;
Hatszor megnézve testét, hatszor nincs javulás.”*

„Rút sebfolyás!” Milyen borzalmas kép! De ez volt a lepra keserű valósága. A bibliai időkben a legrettegettebb betegségek közé számlálták, és „Isten átkának” tartották. Ami azonban leginkább megdöbbenett a szakasz olvasásakor, az a következő kijelentés volt:

„A poklos ember pedig, a kin a fakadék van, megszaggatott ruhában és mezítelen fővel legyen, és a bajuszát fedezze be, és ezt kiáltsa: Tisztátalan, tisztátalan! Mindaddig tisztátalan legyen, a míg rajta van a fakadék, tisztátalan az; csak ő maga lakjék, a táboron kívül legyen az ő lakása.” (3Móz 13:45-46)

Persze, tudom, ez az ítélet szükséges volt, hogy a tábor egészségi állapotát megőrizzék. Értem, hogy a fertőző beteg karanténba helyezése egy szükségszerű lépés, ami megakadályozza a fertőzés másokra való áttérjedését. Ezzel lehetett biztosítani, hogy csak egy ember szenvedjen, és ne sokan. De képzeljük csak egy pillanatra magunkat ennek a leprásnak a helyébe: a pap elé vezetnek, a szíved hevesen kalapál. Reménység ellenére reménykedsz, hogy a betegséged nem lepra, félsz, mert a jelek azt mutatják. A pap alaposan megvizsgál, majd meghallod a rettegett ítéletet: Ez lepra!

Ettől a pillanattól fogva nem térhetsz haza, nem látogathatod meg a feleségedet és a gyermekeidet, el vagy vágva barátaidtól, és nem mehetsz vissza oda, ahol biztonságban és kényelemben éltél. Mostantól fogva számkivetett vagy, egy rettegett és nemkívánatos személy, aki arra van kárhozthatva, hogy egész hátralévő életét a táboron kívül, magányosan élje le. És akármikor embereket láatsz, messziről ezt kell kiáltanod: „Tisztátalan, tisztátalan!” A tábor szemszögéből nézve ez egy helyes és szükséges

dolog, de mi a helyzet a szerencsétlen leprással? Hiszen ő ugyanúgy ember, akinek van szíve, vannak érzései, vágyai. Milyen lehet számára, hogy életét ezután ilyen porig sújtó nyomorban kell élnie?

De ami leginkább elgondolkoztatott ezen ítélet olvasásakor, ez volt: Hol van ebben Isten? Ez minden, amit népéért tehetett? Mi értelme van Istent imádni, ha ez a legtöbb, amit egy ilyen rettenetes állapotban lévő embernek fel tud kínálni?

Mi értelme van az Istennel való kapcsolatnak?

Ez egy érdekes kérdés. Egy kapcsolatban általában azért keresik egymást a felek, mert

A Hajnalcsillag
időszakosan megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

Hajnalcsillag

érezik a kölcsönös szükségét. Mindkét fél belevisz valamit, amire a másik félnek szüksége van; a viszonyt ez az egymásra utaltság és kölcsönösen tapasztalt megelégedés hozza létre, illetve tartja fenn. Talán furcsa gondolat, hogy Isten is kap valami jót a velünk – szájalmas, következetlen emberi lényekkel – való kapcsolatából, de úgy tűnik, mégis ez a helyzet.

No de mit nyer az ember ebből a kapcsolatból? Azt gondolom, mindenki mást vár Istentől. Egyesek azzal a reménnyel fordulnak Felé, hogy egyszer majd talán kiváltságuk lesz örökké élni. Mások a pokol tüzétől rettegnek, és azt remélik, ha kapcsolatba lépnek Istennel, elkerülhetik ezt. Megint mások azért keresik Istent, mert szerencsések, sikeresek szeretnének lenni munkájukban, jó termésre vágnak stb. Az indítékok tehát sokfélék, de a lényeg, hogy az emberek – akármilyenek látják is Őt – azért keresik Istent, mert Tőle várják bizonyos szükségleteik betöltését. Amikor egy ember odáig jut, hogy szerinte Isten semmit sem ad, és semmit sem segít neki, akkor vagy agnosztikus vagy ateista lesz.

Csak egy parancsnok?

Mózes könyveit olvasva feltűnhet, az izraeliták milyen parancsáradatot kaptak, ami előírta nekik, hogyan viselkedjenek. Úgy tűnik, mintha Isten részéről jóformán csak abból állt volna a kapcsolatuk, hogy szabályozta viselkedésüket. Életük minden apró részletére vonatkozóan kaptak utasításokat és parancsokat. Nem fért kétség a tényhez, hogy volt Istenük, de viszonyuk néha nagyon egyoldalúnak tűnt. Isten megmondta, mit tegyenek, ők pedig engedelmeskedtek. Ebben a kapcsolatban Isten dolga az volt, hogy parancsoljon, az ő részük pedig az, hogy engedelmeskedjenek. Hétköznapi szinten alig-alig kínálkozott kézzelfogható előny az emberek számára. Tudom, ez ténylegesen nem így volt, de jó okunk van feltételezni, hogy sok izraelita így tekintett Istennel való kapcsolatára. Elkezdtek félni Tőle, és szívükben azt kívánták, bárcsak soha ne kerültek volna kapcsolatba Vele. Úgy érezték, mindent nekik kell adni, Isten pedig folyton csak követel.

Zavarodottság és reménytelenség

Sokan ismerjük Kóré, Dátán és Abirám lázadásának történetét. Mivel ezek az emberek fellázadtak Mózes és Áron ellen, a föld megnyílt és családostul elnyelte őket. Rajtuk kívül még kétszázötven ember állt ki, hogy megmutassa: ők is ugyanolyan alkalmasak a szolgálatra, mint Áron; és tömjénezőjükkel füstölögtettek Istennek. Ekkor tűz jött ki Istentől, és mindnyájukat elpusztította. Másnap a tömegek elkezdtek zúgolódni és panaszkodni, mire járvány ütötte fel a fejét közöttük, aminek tizennégyezer-hétszáz halálos áldozata volt. Két nap leforgása alatt csaknem tizenötezer ember meghalt, és úgy tűnt, mindez azért történt, mert kapcsolatba kerültek Istennel! Figyeld csak meg, mit mondtak ezek az emberek, és akkor jobban megérted, hogyan viseltettek Isten iránt a Vele való kapcsolatukban.

„És szólának Izráel fiai Mózesnek, mondván: Ímé pusztulunk, veszünk, mi mindnyájan elveszünk! Valaki közel járul az Úrnak sátorához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-é?!” (4Móz 17:12-13)

Még olvasni is fáj e szavakat! Ezek a szerencsétlen emberek rettegetek Istentől. Kétség nélkül visszakíváncoztak Egyiptomba, ahol kegyetlen rabszolgatartóik keze alatt legalább biztonságban voltak, mert tudták, mire számíthatnak. De mi van ezzel az Istennel? Na, most félhetnek csak igazán, hiszen ha közel kerülnek Hozzá, bizonyára mindenestől elpusztulnak! Ez a hozzáállás végig velük maradt egész történelmük idején, és az ószövetségi feljegyzés tele van az olyan történetekkel, amelyek megmutatják, hogy ezek az emberek népként soha nem kerültek Istennel boldog, bizalmas kapcsolatba.

„Keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szóltunk ellened? Azt mondtátok:

Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen

Hajnalcsillag

gyarapodtak, noha gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha kísértik az Istent!” (Mal 3:13-15)

Ők így gondoltak Istenre. Úgy érezték, az Ő szolgálata csak egyoldalú ügylet, ahol nekik mindig csupán engedelmeskedniük kell és szabályokat betartani, ám mindez merő hiábavalóság, hiszen ebből semmi hasznuk sincs. Ráadásul úgy tűnik, a kevélyek és a gonoszok ugyanazokat az áldásokat élvezik, sőt, még jobban is van dolguk, mint azoknak, akik Istent szolgálják: akkor meg mi haszna van az Isten szolgálatának?!

Isten választottai

Ne feledjük: Isten kezdeményezte a kapcsolatot Izraellel. Nem ők keresték a kapcsolatot Vele, hanem Isten választotta ki őket, hogy szövetséget kössön velük:

„De te Izráel, én szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva; Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatáraitól elhívtalak, és ezt mondám néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem útállak: Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.” (Ésa 41:8-10)

Isten így jelentette ki szándékát, hogyan kívánt bánni Izraellel, és milyen áldásokra számíthattak Tőle, mint Istenüktől. Joggal várhatták, hogy szorult helyzetükben az Úr közbelép és megszabadítja őket.

No de miféle segítséget remélhettek Istentől? Csak ugyanolyat, mint amelyet a szomszédos népektől – Egyiptomtól és Szíriától? Mi haszna, hogy van Istenünk, ha az általa felkínált segítséget emberektől ugyanúgy meg lehet kapni? Mi értelme van Istent imádni, ha nem számíthatunk természetfeletti segítségre?

Az élő Isten

Jehovát mintegy harmincszor „az élő Istennek” nevezi a Biblia. Például Dávid is ezt a kifejezést használta, amikor látta, hogy Góliát kihívása hallatán izraelita társai megremegtek, és eltöltötte őket a félelem és a gyávaság.

„És szóla Dávid azoknak az embereknek, a kik ott állának vele, mondván:

Mi történik azzal, a ki megöli ezt a Filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülmetéletlen Filiszteus, hogy gyalázattal illeti az élő Istennek seregét?!”
(1Sám 17:26)

Mit értett Dávid „az élő Isten” kifejezésen? Mit akart ezekkel a szavakkal közölni? Az élő Isten egy olyan Istent jelent, aki cselekvőképes, be tud avatkozni, és több, mint pusztán egy mellszobor vagy egy bálvány, amit tisztelnek és imádnak. Egy olyan Lényről szól, aki igenis képes beleavatkozni az emberek ügyeibe, és meg is teszi, amikor szükségünk van Rá – népe számíthat segítségére. Azok, akik az élő Istenhez tartoznak, nem közönséges emberek, és nincsenek a közönséges emberek számára rendelkezésre álló eszközökre korlátozva. Az élő Isten ÉL! Mindig Ő az a döntő tényező, aki valóságosan fordít népe sorsán, amikor ők nehéz helyzetbe kerülnek.

Ezek voltak azok a tények, amelyek végigfutottak a gondolataimon, miközben eltűnődtem azoknak a szerencsétlen leprásoknak a balsorsán. Miért parancsolta Isten, hogy így bánjanak velük? Ha az Ő gyermekei voltak – az élő Isten gyermekei –, vajon csak ennyit tudott értük tenni? Kitzasztottságra ítélte őket, hogy egész hátralévő életükben megvetettként, számkivetésben éljenek? Hol van Istenük – „az élő Isten” – most, legnagyobb szükségük órájában? Mi haszna van az Isten szolgálatának, ha akkor, amikor jön a nagy megpróbáltatás, és igazán szükség van Rá, Isten csak annyit tehet értük, hogy kijelenti: minden emberi közösségből ki kell taszítaniuk?

Isten következetes?

Isten egyik tulajdonsága a változhatatlansága. Ő maga jelenti ki:

„Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emésztetek meg!” (Mal 3:6)

El tudjuk hinni ezt az állítást? Ez azt sejteti, hogy Isten megbízható. Az Ő elvei soha nem változnak. Sőt, csodálatos gondolat, hogy ha tökéletesen értenénk Isten természetét, jellemét és elveit, akkor mindig tökéletes pontossággal meg tudnánk jósolni, mit tenne egy adott helyzetben – hiszen Ő soha nem változik! Az izraeliták azért tartották szeszélyesnek és kiszámíthatatlannak Istent, mert nem értették Őt. Ez a meg nem értés volt az oka, hogy sokan közülük állandó rettegésben éltek, és féltek túl közel kerülni Hozzá. Ezért kezdték úgy érezni, hogy haszontalan az Isten szolgálata, és minden bizonnyal jobban ment soruk, mielőtt kapcsolatba kerültek Vele.

Az isteni áldások feltétele

Gondoljuk át a következő szakaszt:

„És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekeszed, a mi kedves az ő szemei előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, a melyeket Égyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód.” (2Móz 15:26)

Vegyük észre, mit mond itt Isten: Azt ígéri, hogy ha az emberek **hűségesen** megtartják parancsolatait, akkor Ő garantálja, hogy az egyiptomiakat sújtó betegségek közül egyik se fogja őket érni. Igazak ezek az ígéretetek? Vajon bízhatunk abban, hogy Isten teljes hűséggel állja a szavát? Ez egy komoly kérdés, amit alaposan át kell gondolnunk. Ha Isten nem megbízható, mert nem száz százalékosan állja a szavát, akkor az izraeliták jogosan féltek Tőle, amikor azon tűnődtek, mi jön még ezután. Isten azonban minden

szavát komolyan gondolja, és tökéletesen megtartja ígéreteit.

Akkor hogy lehet, hogy „Isten népe”, az ősi Izrael elkapta ezt a rettenetes betegséget, a leprát, és még sok más betegséget is? Csak egyetlen lehetséges válasz van: azok az emberek, akik megbetegedtek, bizonyára nem tartották meg hűségesen Isten parancsolatait. Nem lehet más magyarázatot találni, mert bizonyos, hogy ha Isten parancsaival összhangban éltek volna, akkor Isten is hűségesen megtartotta volna az alku Rá eső részét. Tudom, ez keményen hangzik, sőt, első ránézésre azt a zsidó eszmét támasztja alá, miszerint a leprával maga Isten büntette azokat, akik vétkeztek. A következőkből azonban látni fogjuk, hogy ez a következtetés nem állja meg a helyét.

Nincs igaz ember

Vajon az izraeliták közül hányan tartották meg tényleg hűségesen Isten parancsolatait? Ezt a kérdést nem tudjuk reálisan megválaszolni. Ám Izrael története – amint az a Bibliában feljegyzésre került – azt sejteti, hogy talán senki, vagy csak nagyon kevés ember ütötte meg a mércét. Történelmük szinte az állandó lázadásról, és Istennel való dacolásról szól. Valójában, ha Isten **az engedetlenség büntetéseként** bocsátotta volna a betegséget az emberekre, akkor egész Izraelt elárasztotta volna a lepra, és valószínűleg senki sem menekült volna meg. Sőt, ha hisszük, hogy Isten helyesen ítélte meg, hogy „*nincs igaz ember, nincsen csak egy is*”, akkor ebből az következik, hogy minden egyes izraelita kiérdemelte a lepra büntetését. Mégsem így történt: egyesek megbetegedtek, mások nem. Valójában nem volt garancia senki számára sem, mert egyikük sem ütötte meg az Isten által megszabott mércét.

Isten ígérete igazából nem is a büntetésre, hanem a védelemre vonatkozott. Ő nem azt mondta: „Ha nem engedelmeskedtek, betegséggel verlek meg titeket.” Szavainak jelentése inkább ez: „Ha az én kezeimre bízátok magatokat, akkor megoltalmazlak benneteket, de ha nem jártok Velem, akkor nem garantálhatom védelmeteket.” Az Istennel szembeni engedetlenség valójában olyan helyzetbe hozta őket, ahol Ő nem

Hajnalcsillag

oltalmazhatta meg gyermekeit. Ennek eredményeként egyesek elkaptak különböző betegségeket – például leprát –, másokat pedig más szerencsétlenségek érték. Ezek a csapások azt jelezték, hogy Isten megvonta oltalmát, nem pedig azt, hogy bünteti őket. Minden leprás engedetlen volt – ugyanúgy, mint mindenki más. A leprások semmivel sem voltak rosszabbak a többieknél.

De visszatérve a kérdésre: Miért adta akkor Isten ezeket a rettenetes utasításokat hitvalló népének a leprásokat illetően? Miért nem tette meg értük egyszerűen azt, amit egy „élő Isten” megtehet, megsegítve népét? Elvégre Istenük volt, ők pedig népe voltak! Akkor miért nem viselkedett Istenként, meggyógyítva ezeket a leprásokat, ahelyett, hogy egy reménytelen, nekibúsult életre ítélte őket?!

A leprás, szíriai Naámán történetét jól ismerjük a Bibliából. A történet azért is különleges, mert egy olyan emberről szól, aki nem tartozott ugyan Isten népéhez, mégis meggyógyította őt a leprából. Ez a pogány ember hétszer mártózott meg a „koszos” Jordán folyóban, és a hetedik bemerítkezés alkalmával csoda folytán meg is gyógyult a rettegett betegségből. Ugyanakkor sokszor nem gondolunk bele, hogy bár ez az ember meggyógyult, Izraelben ugyanebben az időben mégis sokan szenvedtek ugyanebben a betegségben. Hogy is van ez akkor? Isten meggyógyítja ezt az idegent, saját népe közül pedig oly sokat hagy ugyanabban az elkeseredett helyzetben?! Tegyük fel újra a kérdést: Isten következetes? Számíthatunk arra, hogy Ő mindig tartja a szavát? Milyen alapon gyógyította meg Isten Naámán lepráját?

Sok gondolatot meghallgattam Naámán és más bibliai személyek gyógyulását illetően, és a legtöbb kommentár arra a következtetésre jut, hogy ezek a gyógyítások Isten szeszélyének, könyörületének vagy ismeretlen okoknak tudhatók be. Nem látnak semmi következetességet abban, ahogy Isten betegeket gyógyított vagy csodákat tett. Úgy tűnik, nem sok különbség van az ő istenképük, és az izraeliták istenképe között, akik szerint Isten egy kiszámíthatatlan, szeszélyes Valaki, aki hol így, hol úgy reagál, éppen aktuális kedvétől függően. Ez a fajta sötétség és bizonytalanság abból fakad, hogy nem hiszünk Isten szavának. Ha

elfogadjuk az Ő szavát, akkor el kell hinnünk, hogy amit Isten megtett Naámánért, azt kész lett volna megtenni mindenkiért, akinek ugyanolyan hite van, mint Naámánnak. Nem juthatunk más következtetésre, mert Isten senki iránt nem viseltet előítélettel, Ő nem nézi az emberek személyét, és Ő maga nem is változik. Akik ezeket nem tudják, könnyen elbizonytalanodnak, és félni kezdenek Istentől.

Furcsa hozzáállás

Korábbi írásomban írtam, hogy Isten vágya és szándéka, hogy meggyógyítsa betegségeinket, csak hinnünk kell. Erre az a vád ért, hogy ez egy önhitt kijelentés. Ez a fajta bizonytalanság és Isten útjait illető tudatlanság az, aminek alapján sokan arra a következtetésre jutnak, hogy az Isten szolgálata olyan, mint a szerencsejáték. Meggyőződésük, hogy nekünk kötelességünk teljesíteni Isten kívánalmait, ám nem hisznek abban, hogy Istennek is kötelessége teljesíteni ígéreteit. Azt hangoztatják, hogy Isten nem mindig akar gyógyítani, ám ugyanezen emberek készségesen rábízzák életüket az orvosokra és az egészségügyi személyzetre. Alávetik magukat mindenféle gyógyszeres kezelésnek; engedik, hogy szétszabdalják testüket; és kétségbeesésükben bármire készek, hogy megszerezzék az emberektől, amit – úgy érzik – Isten nem adna meg nekik! Ezek az emberek utolsó fillérüket is odaadják emberi orvosoknak a testi gyógyulásért, ám tragikus és fájdalmas módon végül oda jutnak, hogy látniuk kell szeretteik halálát, miután erejüket megfeszítve tusakodtak a betegséggel. És mindeközben hol volt Isten?! Végül levonják a tanulságot: „Nem Isten akarata volt a gyógyulás.” Hát ha tényleg ez az igazság, akkor minek is annyit kínlódnunk emberekkel, náluk keresve a gyógyulást?! Minek ez a sok húhó az élet megőrzéséért, ha ez „nem Isten akarata”? Nem az lenne a következetes lépés, ha mindjárt az elején elfogadva „Isten akaratát”, nem állnánk ellen Neki, és nem is próbálnánk elkeseredett módon emberek által meggyógyulni, hiszen ez „nem Isten akarata”?

Az az igazság, hogy sokunk számára Isten olyan, mint a lutri! Fogalmunk sincs akaratáról és útjairól. Amikor Elé járulunk, megtartjuk a tisztes távolságot, és a Vele kapcsolatos ismeretünk inkább reménykedésen

Hajnalcsillag

alapszik, nem pedig azon, amit Ő kinyilatkoztatott. Ha nem Isten akarata a gyógyulás, de mi nekikeseredve megpróbáljuk megváltoztatni az Ő akaratát, és emberekhez fordulunk a gyógyulásért, akkor ezzel vagy azt fejezzük ki, hogy arcátlan módon lázadunk Isten ellen, vagy hogy fogalmunk sincs akaratáról. Ez tragikus. Azoknak, akik „Isten népének” tartják magukat, és állítólag „az élő Istent” szolgálják, ennél sokkal jobban kellene ismerniük Istent. Elvileg képesnek kellene lennünk arra, hogy megkérdezzük Istent az Ő akarata felől, és meg is kapjuk a választ.

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy Isten minden ígését beteljesíti a hívőknek – akiknek élő **hitük** van. Ez Isten egyetlen feltétele. Ez volt a feltétele Naámán gyógyulásának, és ez volt a feltétele minden gyógyulásnak Jézus és az apostolok idejében is. Jézus szavai e kérdésben lenyűgözőek:

„És Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben. Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott.” (Mk 11:22-23)

„Jézus pedig monda nékik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.” (Mt 17:20)

Szinte hihetetlen, ám e szavakat mégis teljességgel és teljes szívvel el kell fogadnunk, mivel oly ajkak szólták, amelyek nem tudnak hazudni. A szkeptikus olvasónak hadd tegyem fel a kérdést: Mit gondolsz, miért mondta Jézus ezeket a szavakat? Vajon mit akart ezzel mondani? Miért mondott volna ilyesmit, ha nem gondolta komolyan? Krisztus minden ígérésében bízhatunk, vagy csak azokban, amelyek emberi erőfeszítés által megvalósíthatók? Isten irgalmazzon nekünk, ha a vallásunk ezen a szinten van!

Isten másodrendű gondviselése

De akkor miért parancsolta Isten, hogy a leprásokkal ilyen szörnyű módon bánjanak? Miért is nem gyógyított meg egyszerűen mindenkit népe közül, akik leprások voltak, és miért nem spórolta meg nekik ezt a rettenetes szívfájdalmat és reménytelenséget? Ha minden tényt egybevetünk, akkor csak egyetlen logikus választ találunk: Azért, mert a betegek nem hittek! Isten kész lett volna minden egyes leprásért ugyanazt megtenni, mint Naámánért, ha minden leprás hittel kérte volna! Ez kell legyen az igazság, mert Isten következetes! Ő mindig ugyanaz marad, és a megfelelő feltételek teljesülése mellett Ő mindig ugyanúgy reagál. Ám a hit hiánya miatt ki kellett mondani ezt a rettenetes ítéletet a leprások felett. Egyszer hallottam egy mondatot, ami – úgy gondolom – jól kifejezi, miért kellett Istennek meghoznia ezt az intézkedést a leprások számára: **„Isten útjai nem a hitetlenek számára készültek.”** Ez jól summázza a lényeget.

Isten nem azért zárta karanténba a leprásokat, mintha keményszívű lett volna, vagy ne tudott volna segíteni nekik. Szeretetéből és irgalmából adta ezeket a parancsokat, hogy a hitetlenek számára egy **„második legjobb”** megoldást kínáljon!!! Ez az igazság. A Mózes III. könyvében található utasítások nem Isten tökéletes tervet tükrözik, Ő nem ezt szánta az izraelitáknak. Ezek az emberek az Ő népét képezték, és Ő az Istenük volt. Kész volt számukra is „az élő Isten” lenni, nemcsak nemzetileg, hanem az egyének számára is, beleértve azokat a szerencsétlen nyomorultakat is, akiket megfertőzött a lepra. Csakhogy a hitlenség gátat vet Isten munkájának és mindenható erejének. Ezért hozta Isten ezeket az intézkedéseket a leprások karanténba zárására. A betegek számára ez rettenetes volt, ám egy hitetlen háttéren ez volt a legtöbb, amit tehetett; márpedig valamit tenni kellett.

Mi a helyzet a mával?

Ma ugyanez a helyzet. Egyesek azt állítják, Isten nem akar minden beteget meggyógyítani, vagy legalábbis nem hajlandó közvetlenül beavatkozni. Inkább azt akarja, hogy utolsó fillérünket is orvosi segítségre, vagy

Hajnalcsillag

gyógynövényekre és pakolásokra költsük – amik sokszor ugyanolyan drágának bizonyulnak, mint az egészségügyi ellátás. Pedig mindenki tudja, hogy ezek a kezelések mind a „lutri” kategóriába tartoznak. Az orvos azt mondja, élni fogsz, de meghalsz; vagy azt mondja, meghalsz, és mégis élsz! Vajon ez a legtöbb, amit Isten – az élő Isten – tehet az Ő népéért?! Nem, nem és nem – ezerszer is nem!!! Itt is arról van szó, hogy Isten gondviselése a hitetlenekre is kiterjed. Isten legjobb megoldását az Ő Fia mutatta be, amikor közöttünk járt, és az ősegyház által is ezt kínálta mindenkinek. Azt olvassuk, hogy egész falvakból tűnt el a betegség jajkiáltása, miután Jézus áthaladt rajtuk. Egyetlen szembeszökő kivételről tudunk: Názáretben Jézus nem tehetett sok csodát az ő hitlenségük miatt.

Hogy is lehetünk ilyen vakok? Hogyan is tagadhatjuk a Szentírás legnyilvánvalóbb tényeit? Jézus újra és újra világossá tette, hogy az Ő akarata és Isten akarata, hogy MINDENKI, aki Őhöz járul gyógyulásért, meggyógyuljon. Minden egyes ember, kivétel nélkül! Vajon Isten következetes? Igaz, hogy Ő soha nem változik? Vajon ma már nem érez együtt a betegek szenvedéseivel? Semmi kifogásom nincs ellene, ha valaki a gyógynövényeket vagy az orvoslást veszi igénybe a betegségek gyógyítására, de legyen tudtunkra, hogy ez csak egy „**másodrendű gondviselés**” azok számára, akik képtelenek megragadni Isten ígéreteit. Ezzel senkit sem akarok kárhozatni, mert érzem, hogy bennem is ki kell még bontakoznia ennek a legyőzhetetlen, rendíthetetlen hitnek. De ha tudom ezeket a dolgokat, akkor látom, merre van a cél és hol vannak hiányosságaim. Azok, akik tagadják ezt az igazságot, ti. hogy Isten ilyen hatalmasan akar értünk munkálkodni, azok beérik szegényes, másodrendű, sötétben való botorkálással. Megelégszenek azzal, hogy szármalmas bizonytalanságban éljenek, és végigszemléljék szeretteik szenvedését és halálát, miközben azok kétségbeesetten kapaszkodnának minden emberi segítségbe – ám eközben teljesen figyelmen kívül hagyják az élő Istent, és arra a következtetésre jutnak, hogy „nem Isten akarata, hogy meggyógyítson”. Milyen szörnyű ez!

Mi sem vagyunk tökéletesek

Miután évekkel ezelőtt megismertük a hit általi megigazulás üzenetét, Isten igazságról igazságra vezetett bennünket. Ő fűzte össze a láncszemeket, és Ő mutatta meg, hogyan kapcsolódik ez az igazság az Istenről szóló igazsághoz, a királyság evangéliumához és a Szent Lélek keresztségéhez. Kétségtelenül követtünk el hibákat menet közben. Egyedül Isten és a menny tévedhetetlen. Ugyanakkor tény, hogy nem lehet előrelépni, ha nincs rá készség.

Nemrég olvastam egy cikket, amiben egy megdöbbentő, ám érdekes statisztikai adatra bukkantam. A cikk azt állította, hogy a világhírű jégtáncosok többször esnek gyakorlás közben, mint a haladó szinten lévők. Ez ellentmondásosnak tűnik. A profik miért hibáznának többet gyakorlás közben, mint az alacsonyabb szinteken lévők? A magyarázat az, hogy a profik hajtják magukat, állandóan feszegetve képességeik határait ugrásaikkal. A haladó, vagy alacsonyabb szinteken lévők ellenben nem erőltetik túl magukat: megelégszenek a stagnálással, és így nem tudnak fejlődni. Igaz, hogy nem követnek el annyi hibát, de nem is fejlődnek úgy. Beleragadnak egy kerékvágásba, és nem tudnak továbblépni.

Ez az elv a lelki világban is igaz. Mikor próbálunk Istenhez közelebb kerülni, és jobban megértjük Igéjét, Ő maga vezet bennünket előre. Járatlan ösvényekre kell rálépnünk, és lehet, hogy néha megbotlunk. Ilyenkor azok, akik beérik azzal, hogy egy helyben toporogjanak, megkondítják a vészharangot. Azt akarják, hogy mindenki maradjon meg a középszerűségben; és gyors ítéletet mondanak azok felett, akik haladni szeretnének. Minden képzelt hibát felnagyítanak, és kárhoztatnak minden olyan megmozdulást, amihez nem tudnak csatlakozni. Ez mindig így volt, és így is lesz. Az Isten művében tényleges előrelépést tevők minden korban azok az emberek voltak, akik készek voltak Krisztusra hallgatni és követni Őt – egyedül Őt –, akkor is, ha ez az ösvény olykor magányos volt, és a korábbi társak, barátok részéről csak megvetést váltott ki.

Az újszövetségi rend

A. T. Jones

Az evangéliumi, keresztény, újszövetségi rend: az élő, jelenvaló, a „minden mindenkben” Krisztus.

A keresztény, újszövetségi rend: Isten Krisztusban az Ő Egyházának Építője; nem pedig Mózes, vagy más emberek Mózes székében vagy nevében.

A keresztény, újszövetségi rend: Krisztus saját maga a Szent Lélek által feje minden egyes embernek személyesen és **egyénileg**; nem pedig közösségileg egy központi hierarchia által.

Az Újszövetség így határozza meg a maga rendjét:

1. „Egy Lélek” által „**ugyanaz** az Isten, aki cselekszi **mindezt mindenkiben**”.
2. „A Léleknek kijelentése” **mindenkinek** adatik, sőt, „mindenkinek **haszonra** adatik”.
3. Mindezeket az ajándékokat, kijelentéseket és intéseket, „**mindezeket** egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván **mindenkinek** külön [egyénileg, személyesen, csoporttól függetlenül], amint akarja.” – Amint **Ő** akarja: nem amint valamely elnök vagy bizottság akarja.
4. Mint tulajdon Egyházának – Krisztus testének – Építője, „Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta.” – Amint **Ő** akarta, nem amint egy bizottság vagy „szervezett mű” akarja.

A keresztény, újszövetségi rend Isten Királyságának rendje, ahol Isten Krisztusban a Szent Lélek által az egyedüli Király, az egyetlen Úr, az Egyeduralkodó **minden egyes egyén** felett és benne, mert „az Isten **országa** tibennetek van”; továbbá Krisztus Egyháza felett és benne, amit maga Isten épít egybe „Isten hajlékává a Lélek által.” ...

Krisztusnak ezt az Egyházát **Ő maga** szervezi, kizárólag a Szent Lélek által. (Ef 4:15-16; Kol 2:19; 1Kor 12:18)

Eme keresztény, újszövetségi rend szerint, mindaz, aki **Krisztushoz** tartozik személyes hit által, pusztán **ezáltal** Krisztus Egyházához is tartozik, Ami az **Ő** teste, az elsőszülöttek egyháza és serege, akik be vannak írva a mennyekben.

(A. T. Jones: Felhívás evangéliumi kereszténységre)

*„Hanem az igazságot követvén szeretetben,
mindenestől fogva nevedjünk Abban,
a ki a fej, a Krisztusban;
A kiből az egész test, szép renddel
egyberakativán és egybeszerkesztetvén
az **Ő** segedelmének minden kapcsaival,
minden egyes tagnak
mértéke szerint való munkássággal
teljesíti a testnek nevedését
a maga fölépítésére szeretetben.”*
(Efézus 4:15-16)

Az Igen-ember

Sánta János

Sok keresztény, amikor először hallja Krisztus igazságosságának üzenetét, örömmel és lelkesen fogadja, mint hűsítő záport az elepedt föld. A szívben szeretet ébred Isten iránt, és a lélek vágyakozik Őt szolgálni. De bármennyire is gyönyörködik valaki ebben a csodálatos üzenetben, az idő múlásával szembesül saját elégtelenségével és azzal, hogy valamiért nem úgy „működik” az életében a Lélek, ahogyan azt a „használati útmutatóban” olvassa. Ilyenkor könnyen megkérdőjelezi az ember saját hitét, őszinteségét, vagy akár a Biblia igazságait is; rosszabb esetben pedig képmutató vallásosságba menekül. Pedig a Biblia minden ígéje igaz, és hamarabb olvadnak el a hegyek, minthogy Jézus szavai akár egy hajszálnyi is veszítsenek lélek-átformáló hatalmukból. Na de akkor hol van a hiba? A következő idézet így beszél e jelenség okáról és a megoldásról:

„Sokan kérdezik: 'Hogyan adhatom át magamat teljesen Istennek?' Szeretnéd átadni magad; de erkölcsi erőd gyenge, a kételkedés rabságban tart, és bűnös életed szokásai uralnak. Ígéreteid és elhatározásaid olyanok, mint a homokkötelek. Képtelen vagy uralni gondolataidat, gerjedelmeidet és érzéseidet. Megszegett ígéreteid és be nem tartott fogadalmaid tudata elbizonytalanít saját őszinteségedet illetően is; és már úgy érzed, Isten nem fogadhat el téged. De nem kell kétségbe esned. Amit meg kell értened, az **az akarat tényleges ereje**. Ez ugyanis az uralkodó erő az emberi természetben: a döntés, a **választás hatalma**. Minden az akarat helyes használatán múlik. Isten az embernek adta a választás hatalmát; rajtunk áll, hogyan élünk vele. Bár szívedet nem változtathatod meg, és magadtól nem tudod alávetni érzelmeidet Istennek, mégis **dönthetsz úgy, hogy Őt szolgálod**. **Átadhatod Neki akaratodat**; és akkor Ő

fogja benned munkálni mind az akarást, mind a munkálást az Ő jó kedvéből. Természeted így egészen Krisztus Lelkének uralma alá vettetik; érzelmeid Őrá összpontosulnak; gondolataid összhangba kerülnek Vele.” (E.G. White: *Jézushoz vezető út*, Odaadás c. fejezet)

Milyen bátorító gondolatok! Nem kell elcsüggednünk: csak átadjuk az akaratunkat Istennek, és minden működik! Igen ám, de mit jelent ez a gyakorlatban? Mert ha ezek csak illatos teológiai szóvirágok lesznek az életünkben, akkor ez a hétköznapijainkra semmilyen hatással nem lesz. Meg kell értenünk, mit jelent az akarat tényleges ereje, és hogyan tudjuk ezt hathatósan gyakorolni.

Látszólagos ellentmondás

Ha komolyan elgondolkodunk a fenti idézeten, felfedezhetünk egy ellentmondást. Kudarcainkat sorolva azt írja, ígéreteink és elhatározásaink olyanok, mint a homokkötelek, fogadalmainkat nem tudjuk betartani. A bekezdés második felében viszont az akarat tényleges erejéről és a választás hatalmáról beszél, mint ami megoldást jelenthet erre a nyomorult helyzetre. De hát az elhatározások és a fogadalmak nem ugyanúgy az akarat megnyilvánulásai? Vagy amikor azt mondom: „Átadom az akaratomat Istennek” – nem éppen egy határozatot hozok és egy fogadalmat teszek? Hogyan lehet a választás hatalma a megoldás kulcsa, ha éppen ezen a területen tapasztaljuk a legtöbb kudarcot? Hogyan lehet az akarat tényleges erejéről beszélni, mikor hétköznapijainkban éppenséggel akaratunk erőtlenségét látjuk? Mit lehet kezdeni ezzel a kettősséggel?

Nem véletlenül írja Ellen White, hogy az akarat tényleges hatalmát illetően valamit meg kell értenünk. Meg kell tanulnunk akaratunkat helyesen használni. Lehet ugyanis az akaratunkat helytelenül is használni, és ez nem azt jelenti, hogy a rossz dolgot akarjuk. Dehogyan akarjuk a rosszat, mi a jót akarjuk! Pont úgy, mint Pál:

Hajnalcsillag

„Mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok.” (Róm 7:18b-19)

Pál apostol a Rómabeliekhez írt levél 7. fejezetében ugyanerről a tapasztalatról beszél: akarom a jót, de képtelen vagyok megcselekedni, sőt, helyette inkább a gonoszt cselekszem, amit viszont egyáltalán nem akarok. **Ez az akarat helytelen használata: amikor az akaratom a jó cselekvésére irányul.** Ez soha nem működött, és nem is fog működni a bűnös emberi természet miatt. Ha például a feleségem egy nem várt pillanatban „igazságtalanul” belém szúr egy megjegyzéssel, mert valami nem tetszik neki, nem helyes ingerülten visszavágnom, de mégis ez jön ki belőlem a konkrét helyzetben. Utána pedig marad a szégyen, a büntudat és a keserűség, hogy megint cserben hagytam Krisztust. Ezért mondja az Úr: *„A lélek kész, de a test erőtelen.”* Lehet egyáltalán helyesen használni az akaratot, ha az ilyen gyenge a test miatt – és ha igen, hogyan?

Az akarat helyes használata

Az ige arra int bennünket, hogy szánjuk oda magunkat Istennek (Róm 6:13). Ennek gyakorlati megvalósítása azonban sokszor nehézséget jelent számunkra, mert nem vesszük számításba egy fontos tényezőt:

*„Annakokáért tehát **nem azé, a ki akarja**, sem nem azé, a ki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9:16)*

Ez az ige egy elemi igazságot tár fel velünk kapcsolatban. Rámutat akaratumk és erőfeszítéseink erőtlenségére. Valójában akaraterőnk annyira gyenge, hogy még Istennek sem vagyunk képesek odaszáni magunkat. Valaki mondhatja erre: „Nem, ez nem lehet; ez igazságtalan lenne Isten részéről! Akkor hogyan várhatja el tőlünk, hogy odaszánjuk magunkat, ha képtelenek vagyunk ezt megtenni?!” Ezen a ponton meg kell állnunk. Van ugyanis egy másik tényező is ebben az igében, ami egyben a győzelmes élet kulcsa: *„a könyörülő Isten”*.

Amíg odaszánásunkat saját akaratunkra és elhatározásunkra alapozzuk, garantáltan vereséget fogunk szenvedni. Lehet, hogy szánkkal „igent” mondunk, de a tagjainkban „nem” lesz belőle. Ahhoz, hogy az igenünk igen legyen, szükségünk van Isten kegyelmére. Egyedül az Ő ereje képes fogadalmainkat megerősíteni, ez az erő pedig Isten ígében áll rendelkezésünkre.

*„E mondás szerint: **Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor.**” (Zsid 3:15)*

Ebben az ígében olvashatunk az akarat helyes használatáról. Hiába csiholunk ki ugyanis magunkból szent elhatározásokat, azok erőtlenné lesznek a test miatt. Ám amikor Isten ígéje szól – *ma, ha az Ő szavát halljuk* –, szavában teremtő erő árad felénk, ami képessé teszi akaratunkat arra, hogy átadjuk magunkat Istennek. Ezért olyan fontos, hogy amikor Isten szavát halljuk, és érintését érezzük szívünkben, nyissuk meg szívünket, és szánjuk oda magunkat Istennek, mert amikor nem érezzük ezt az érintést, nem leszünk rá képesek.

Akaratunk tényleges ereje tehát Isten ígéből fakad. Az Ő szava tesz képessé bennünket, hogy nap mint nap alárendeljük akaratunkat Istennek. Amikor ígéje szívemhez szól, bátran mondhatom: „Köszönöm, Uram, hogy szólsz hozzám, és hogy szavaid megcselekszik bennem, amit kimondasz. A Tiéd vagyok, alávetem magam a Te akaratodnak, legyen nékem a Te beszéded szerint!”

Jézus: az Igen-ember

Jézus Krisztus élete a bizonyíték arra, hogy lehetséges az Istennek való teljes önátadás. Az Ő életében nem voltak megszegett ígéretek; amit kimondott, az úgy volt:

*„Hanem legyen a ti beszédetek: **Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.**” (Mt 5:37)*

Hajnalcsillag

*„Mert az Isten Fia **Jézus Krisztus**, a kit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem **az igen lett ő benne.**” (2Kor 1:19)*

Jézus teljesen alárendelte akaratát Istennek, s ezért beszédét isteni erő hatotta át. Szavaival betegeket gyógyított, ördögöket űzött, halottakat támasztott fel, viharokat csendesített le, fügefát szárazított ki. De ami ennél is nagyszerűbb, hogy ugyanaz az isteni erő, ami az Ő szavai által hatalmas csodákat tett, képes a mi erőtlén akaratunkat is megerősíteni, hogy igenünk igen, nemünk nem legyen!

A mi igenünk

*„Hát ezt akarva, vajjon könnyelműen cselekedtem-é? vagy a mit akarok, test szerint akarom-é, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen? De hű az Isten, hogy **a mi beszédünk** hozzátok nem volt igen és nem... Mert Istennek valamennyi ígérete **ő benne** [Krisztusban] lett igenné és **ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.**” (2Kor 1:17,18,20)*

Döbbenetes az, amit itt Pál kijelent: ugyanaz a hatalom, ami Jézus Krisztus szavai által munkálkodott, a mi beszédünk által is ugyanúgy munkálkodik! Amikor szólunk, mintegy Isten beszédeit szóljuk (vö. 1Pt 4:11), és a teremtő erő – ami benne foglaltatik Isten szavában – megvalósítja, amit kimondunk. Ezért mondja Jelenések könyve az utolsó nagy küzdelem győzteseiről, és győzelmük titkáról:

*„És **ők** legyőzték azt a Bárány véréért, és **az ő bizonyágtételöknek beszédéért...**” (Jel 12:11a)*

Ígéreteink és elhatározásaink többé már nem erőtelenek. Hittel kimondott szavaink beteljesülnek, mert Krisztus mindenható ereje hitelesíti őket. Nem kell többé kudarcaink miatt csüggedoznünk! És amikor a feleségem beleszánt az önérzetembe, Jézus szeretetével tudok úgy válaszolni neki, hogy „Drága feleségem, igazad van, és köszönöm, hogy szeretsz!”

Megerősített fogadalmak

E csodálatos igazság hétköznapi alkalmazását az ószövetségi fogadalom-törvény is segít megérteni, melyről 4Móz 30-ban olvashatunk.

„Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötölte magát valami kötésre: meg ne szegje az ő szavát; a mint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék.”
(4Móz 30:2)

A férfi Krisztus, az Igen-ember. Az Ő ígéretei mindenkor megállnak, a körülményektől függetlenül. Ehhez képest az asszony fogadalom-törvénye állandó függőségünkről tanúskodik:

„Ha pedig férjhez megy, és így terhelik őt az ő fogadásai vagy ajkán kiszalasztott szava, a melylyel lekötölte magát; és hallja az ő férje, és nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt: akkor megállanak az ő fogadásai, és az ő kötelezései is, a melyekkel lekötölte magát, megálljanak. Ha pedig azon a napon, a melyen hallja a férje, megtiltja azt: akkor erőtlenné teszi annak fogadását, a melyet magára vett, és az ő ajkinak kiszalasztott szavát, a melylyel lekötölte magát; és az Úr is megbocsát néki.” (4Móz 30:6-8)

Ez a törvény a mi akaratunk működéséről szól. A Rómabeliekhez írt levél 7. fejezetében Pál egy példát hoz elénk, melyben az asszony a mi akaratunkat jelképezi, az első férj a testi természetünk, az új férj pedig Krisztus. A fogadalmak törvényéből pedig azt érthetjük meg, hogy amíg a testi természet (a férj) uralkodik akaratunkon (az asszonyon), addig hiába hozunk nagy elhatározásokat Istenért, a testi természetünk (a férj) erőtlenné teszi fogadalmunkat, és kudarcot vallunk. Ugyanakkor ha akaratunkat átadjuk Krisztusnak (az új férjnek), Ő megerősíti fogadalmunkat, és így kimondott szavaink megállnak.

Az üdvösség napja

Isten kegyelmi meghívása szól hozzánk minden nap az Ő igéjéből. Jézus Krisztus felkínálja nekünk az Ő igaz életét, és önmagával együtt Isten házában minden javait. A mi hatalmunkban áll, hogy elfogadjuk ezt a meghívást, hittel belekapaszkodjunk Krisztus ígéretébe, és így megtapasztaljuk az Ő szavának hatalmát. Amikor állást foglalunk Krisztus mellett, tagjaink – melyek korábban erőtelenekek voltak a jó véghezvitelére – felszabadulnak Isten akaratának cselekvésére. Ez az az alkalom, amikor Isten erejével cselekedhetünk:

*„Mint együttműködők intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét. Mert ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. **Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja.**” (2Kor 6:1-2)*

Amikor alávetjük magunkat Krisztusnak, az Ő Lelke birtokba veszi lényünket, és képessé tesz arra, hogy együttműködjünk Vele. Ez a kellemetes idő, hogy teljesítsük mindazt, amit Jézus kér tőlünk – vagyis amit Ő bennünk, velünk együttműködve akar tenni rajunk keresztül.

Például az Ő szava ezt mondja nekem: *„Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal együtt.”* (Ef 4:31) Én pedig így felelek erre: „Uram, alávetem magam a Te igéd hatalmának; Jézus nevében kivetek most az életemből minden mérgességet, fölgerjedést, haragot, lármát, káromlást; és odaszánom tagjaimat a Te használatodra, hogy a Te szereteted és békességed áradhasson belőlem, akkor is, amikor bántások érnek. Köszönöm, hogy Te megcselekszed bennem, ami számomra lehetetlen.”

Nem kell félnünk a kudarctól, Ő kezkesedik a sikerről: gondolatainkat Ő vonja fennhatósága alá, tetteinket Ő hatja át szeretetével, szavainknak Ő kölcsönöz mennyei erőt. És amikor jön a kritikus helyzet – próba, bántás stb. –, Jézus szeretete nyilvánul meg viselkedésünkben. Amikor együttműködünk Krisztussal, mi is Igen-emberek vagyunk Őbenne!

Isten azt szeretné, hogy életünkben ne csak egy-egy nap legyen ilyen üdvösség-nap, hanem **minden egyes napon** ebben a kegyelemben éljünk. Minden reggel hajtsd oda füleidet az Ő igéjének meghallására, és szánd oda magad Neki az engedelmességre! Hivatkozz az Ő igéjére: „Tied vagyok!” – és bízzál megtartó hatalmában! Ahogy egyre jobban megértjük a választás hatalmát, lelki izmaink megerősödnek a hit gyakorlásában. Az Úr segítsen, hogy minél hamarabb megtanuljuk ezt a leckét, és mindennap elmondhassuk:

„Az Úr Istennek nagy tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem!” (Zsolt 71:16)

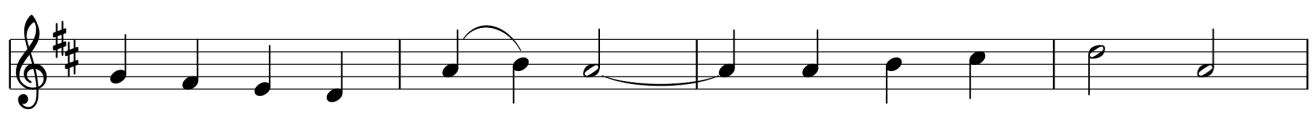
Szív-megújulás

D A D D G6 G D A D A

1. A szí - ve - met szent tró - nod - hoz vi - szem, Hogy lel - ke - met

G GMaj7 Em Em7 D Hm A D G A D A

E - lőt - ted ki - önt - sem, Mert Te vagy Is - ten,

A7 G GMaj7 Hm D A D G D D Em Hm A D

s nin - csen más ne - kem, Ki - hez for - dul - jak köny - nyes, csen - de - sen.

2. Lábadnál sírt sok porbahullott szív,
Irgalmas szót várva, mikor hív:
Mert csak Tenálad van vigasztalás,
Igaz, s nem színlelt szív-megújulás!

3. Csak egyet kérek Tőled, Istenem,
S Te megadod, nincsen már kétségem:
Adj oly szívet, mely Téged hön szeret –
Hogy végig fogjam átszegzett kezed!

Kiadványok

Füzetek / Tanulmányok (2010 és előtte)

A hit általi megigazulásról:

Igazán szabadok lehetünk + Törvény nélkül
Mi a bűn? + Mitől lesz az ember bűnössé?
Hit általi megigazulás +
A vízen járás művészete
Teremtés vagy evolúció
Hogy bepecsételtessék a bűn +
A végső engesztelés
Törvény alatt + Ígéret kontra törvény
A két szövetség
Három evangélium
Az élet Krisztusban
A hármas bizonyosság
Megtisztulás a bűn leprájából

Isten személyéről:

Az igazság Isten személyéről
Melyik az igaz Isten?
Hiszel-e a Szentháromságban?
Gondolatok Krisztus istenségéről
Megvonattak a korai záporok +
100 év Szentháromság
A halálos eretnokségek omegája
Néhány tény az omega-
eretnokséggel kapcsolatban
Isten személyisége
Bob pásztor vallomása

Az Egyházzól:

Babilontól az új Jeruzsálemig
A mennyei terv
Ez az egyház

Füzetek / Tanulmányok (2011)

Gondolatok a Galata levél 3. fejezetéhez
Isten keresztneve
Az Ó Szövetség célja
Miért kell a bűnösnek meghalnia +
Miért kellett Jézusnak meghalnia

A jó és gonosz tudása
A kiváltképpen való út
Az írott ige jelentősége
Egy új dimenzió

A kiadványok ill. a *Hajnalcsillag* folyóirat előző és következő számai
ingyenesen megrendelhetők a hátlapon található címen,
illetve megtekinthetők a filadelfia.hu weboldalon.

Mp3 CD / Video-DVD / Xvid-DivX AVI DVD lemez

Az Alfa és az Omega a hetednapos adventizmusban

- Dokumentumfilm [Video-DVD]

2007. augusztus 21-26. Gyömrő + Miskolc (előadások) [csak Mp3 CD]

- Előadó: David Clayton (Jamaica)

2008. július 24-25. Miskolc (Ímhol jó a Vőlegény!) + 2008. július 26-31. Miskolc (Nyári bibliai esték)

- Előadók: David Clayton (JM), Howard Williams (JM), Ken Corklin (US)

2009. augusztus 6-9. Mónosbél (tábori előadások)

- Előadók: David Clayton (JM), Howard Williams (JM), Vlad Ardeias (RO)

2010. július 20-26. Miskolc (Krisztus tibennetek)

- Előadók: David Clayton (JM), Howard Williams (JM), Ken Corklin (US)

2010. október 29. - november 1. Hollóstető (tábori előadások)

- Előadók: Erwin Zoor (DE), Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU)

2011. március 11-15. Balatonföldvár (Tavaszi Országos Találkozó)

- Előadók: Erwin Zoor (DE), Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU)

2011. augusztus 1-6. Miskolc (A Szentély belsejében)

- Előadók: David Clayton (JM), Howard Williams (JM), Erwin Zoor (DE), Vlad Ardeias (RO)

2011. november 11-13. Debrecen (Őszi Bibliakonferencia)

- Előadók: Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU), Pozsár László (HU)

2011. december 28. - 2012. január 1. Budapest (Decemberi Bibliai Találkozó)

- Előadók: Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU), Gégény Rudolf (HU), Fülöp László (HU)

2012. május 18-20. Balatonlelle (Pünkösdi Bibliakonferencia)

- Előadók: Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU)

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>